

trně měla na mysli nařízení ministerstva obchodu ze dne 2. května 1918, čís. 163 ř. zák., kterým nově upraven byl obchod dubovou a smrkovou kůrou a tříslem). S hlediska žalobkyně samotné šlo tedy o náhodnou nemožnost plnění ve smyslu §u 1447 obč. zák., následkem které žalobkyně, nemohouc dodati výtažek, byla povinna, by žalované vrátila nebo nahradila to, co za účelem splnění smlouvy sama obdržela, tak aby ze škody žalované neměla zisku. Protože však žalobkyně kůru již zpracovala a vrátiti ji nemohla, měla ve smyslu obdobného použití §§ 1431 a 1437 obč. zák. nahraditi hodnotu, kterou měla kůra v době spotřebování, jak správně odvolací soud uvedl. (Viz také Krasnopolski, Obligationenrecht § 94 při §u 1437 a Stubenrauch k §u 1437 obč. zák.). Pokud jde o výši této hodnoty, stačí zkoumati, zdali dosahuje aspoň výše žalobní pohledávky, na kterou má býti započtena, a odvolací soud také v tom směru správně vyvodil, že žalobkyně sama ocenila kůru podle tehdy platných nejvyšších cen (patrně ve smyslu nařízení ministerstva obchodu ze dne 2. května 1918, čís. 164 ř. zák.) na 6.964 K 40 h, tedy výše, než činí žalobní pohledávka. Žalovaná odmítla původně přijetí této ceny jako náhradu naturálního plnění a žádala buď dodání výtažku nebo vrácení kůry. Teprve v žalobní odpovědi žádala náhradu ceny za dodanou kůru, kterou udala nejprve penízem přes 10.000 Kč, později penízem 22.500 Kč. Žalovaná uplatnila tedy teprve za sporu nárok z bezdůvodného obohacení ve smyslu §u 1447 obč. zák. a žádala náhradu ceny za zpracovanou kůru přes 10.000 Kč; proto nelze přisvědčiti tvrzení žalobkyně, že jest sama obohacena jen o 6.964 K 40 h staré měny, které prý jsou uloženy ještě dnes u vídeňské banky U. Žalobkyně jest obohacena o cenu kůry a ježto obě strany jsou firmami tuzemskými a náhradu jest plniti v tuzemsku, jest již z toho důvodu žalobkyně povinna dáti náhradu v korunách československých, při čemž ani nebylo by třeba zabývati se otázkou, kde původní smlouva žalobkyně měla býti splněna. Ale i kdyby v tom směru při nedostatku jiné úmluvy bylo přihlíženo k předpisům §u 905 obč. zák. a čl. 324 obch. zák., měla žalobkyně svůj podnik, totiž továrnu, do které kůra byla dodána, v T., kde bylo její splniště. Nerozhodnou jest okolnost, že žalovaná odmítla koncem prosince 1919 nabízenou jí náhradu 6.964 K 40 h tehdy ještě staré měny. Tím žalobkyně svého závazku z bezdůvodného obohacení sprostěna nebyla. Domnívala-li se žalobkyně, že žalovaná bezdůvodně odmítá přijetí tohoto plnění a chtěla-li se svého závazku sprostiti nebezpečenství poklesu měny na žalovanou přesunouti, bylo její věcí, aby peníze podle §u 1425 obč. zák. složila na soudě. Správně tedy odvolací soud uznal, že namítaná vzájemná pohledávka jest až do výše žalobní pohledávky po právu a to v korunách československých.

Čís. 3590.

Poměr majitele kinematografické koncese k jeho zástupci. Majitel kinematografické koncese jest zavázán ze smlouvy, třebas filmy objednal jeho zástupce.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Rv I 1741/23.)

Žalovaná obec D. byla majitelkou licence ku provádění kinematografických představení. Úředně schválený zástupce obce Jindřich B. objednal u žalobkyně pro kino filmy, jež byly pak v kinu žalované obce hrány. Žalobu na obec o zaplacení filmů o b a n i ž š í s o u d y zamítly, N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že pro tuto rozepři jest jediné rozhodující okolnost, kdo byl objednatelem filmů, pokud se týče že objednatelkou filmů nebyla obec D., nýbrž B. a že, když B. na objednacím lístku objednal vlastním jménem bez uvedení nějakého poměru k žalované obci, což však se neshoduje s obsahem jednotlivých lístků objednacích nesoucích nadpis »Kino obce D.«, že sluší považovati B-a a nikoli žalovanou obec za smluvní stranu. Po této stránce dle čís. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod jest v plné míře opodstatněn. Je zajisté v první řadě směrnatno, že koncese kinografická jest dle §u 4 min. nařízení ze dne 18. srpna 1912 čís. 191 ř. zák. nepřenositelná, což ostatně bylo také zdůrazněno v koncesní listině zemské správy politické v Praze ze dne 25. listopadu 1920, podle které může dle §u 9 cit. min. nař. udělená koncese provozována býti jenom zástupcem, podléhajícím úřednímu schválení, a podle které koncese jako taková zapsána byla do licenčního katastru. Již tím ze zákona jest určena do jisté míry právní povaha poměru majitele kinografické licence k jejímu zástupci a to z veřejnoprávních důvodů. Vedle toho zapsání licence do licenčního katastru samo o sobě není jen právně bezvýznamným úkonem úředním, nýbrž má vůči osobám, jednajícím v důvěře v tento zápis a beroucím zřetel na shora citované ministerské nařízení, určitý význam právní. V tomto případě není proto lhostejným, že odvolací zjištění, že žalovaná obec podle smlouvy s Jindřichem B-em, schválené výnosem zemské správy politické, provozování kinografické koncese p o s t o u p i l a B-ovi, odporuje obsahu smlouvy, podle kterého »Jindřich B. přejímá vedení kina v D.« a je po této stránce také dle čís. 3 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod opodstatněn. Za tohoto stavu a v uvážení, že se smlouvě s Jindřichem B-em dostalo příslušného úředního schválení, toto schválení však nemůže odporovati shora citovanému ministerskému nařízení, nelze z holého fakta, že objednatelkou filmů nebyla obec D., nýbrž B., odvozovati, že smluvní stranou není žalovaná obec, zvláště když obec ani po smlouvě s B-em nepřestala býti a nemohla přestati býti licenční podnikatelkou, a když jmenovitě poslední odstavec smlouvy výslovně uvádí, že si obec D. vyhrazuje na kino v každém směru, zejména ohledně ku provozování určených snímků dohlížeti a celý provoz kontrolovati.

Čís. 3591.

Obec neručí za škodu, jež vznikla porušením veřejnoprávních povinností obecními zřízení. Zejména jest tomu tak při vybírání dávky ze zábav.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, Rv I 1762/23.)